

кваше се въпросътъ за изнасянето на коститѣ по поводъ на едно прошение отъ едно земледѣлческо дружество. Съ това прошение дружеството искаше да се обложатъ съ извѣстно даждие изнасянитѣ кости, та по тоя начинъ да може да се спре изнасянето имъ, защото тѣ били добъръ торъ. Не зная, какъ се рѣши тогава тоя доста интересенъ въпросъ.

Сжщия день, вечеръта, г. Распони ни покани на единъ великолѣпенъ обѣдъ. Въ разговора, който имаме тукъ съ него, той ни разказа, че той отколѣ се занимавалъ съ източния въпросъ и че прѣзъ 1867 г. той, като по-отблизу запознатъ съ Наполеона III, билъ прѣдставилъ на тоя послѣдния единъ проектъ за мѣстни народни автономии въ европейска Турция, но поради политическитѣ тогавашни обстоятелства въпросътъ се отложилъ, а послѣ, слѣдъ падането на Наполеона, съвършено изоставенъ.

Слѣдъ обѣда г. Распони ни заведе въ редакцията на вѣстникъ „Дирито“ (Diritto), дѣто ни запозна и съ много извѣстни политици и публицисти, които ни чакали тамъ по прѣдварително споразумѣние съ г. Распони. Между тѣхъ, намъ биде особено прѣпоръченъ *Корренти*, бивши министъръ и сега прѣдседателъ на географическото въ Римъ дружество. Той имаше доста богати географически понятия за Балканския полуостровъ, но границитѣ на България или, по-скоро, на земята, която населяватъ българи, бѣха и за него съмнителни. Вънъ отъ границитѣ, обаче, всички изказваха симпатии къмъ нашия народъ и всички искаха освобождението му отъ турското иго. Мнозина пъкъ, като знаяха нашата черковна разпря съ цариградската патриаршия, изказваха желание да се турѣше край на тази разпря и да видимъ да се споразумѣемъ както съ гърцитѣ, така и съ сърбитѣ за едно задружно дѣйствие противъ общия врагъ,